

„Nerozumím, co tím chceš říct.“

„Ze spojení Manannana a Breathy se narodilo dítě. Smrtná dcera. Jmenovala se Reina.“ Polkl a pak pokračoval: „Prý byla velmi krásná. Ucházeli se o ni zároveň tři muži – Caibre Brandubh z Purty, h-Inshey, Aodhan Leódhas z Doolish a Magnus Olafson z Balley y Chashtal. Ona ale byla... nestálá... Otěhotněla a nakonec se jí narodila trojčata. Tři naprosto rozdílní chlapci. Pojmenovala je Ciarán, Adaue a Gawain.“

Zírala na něj. On však neskončil.

„Reinu všichni muži odvrhli. Ani jeden nechtěl přijmout tři děti, které pravděpodobně nebyly jeho. Reinina matka byla už po smrti. A od Manannana ji odřízla Fand, která nesnesla, že by měla mít nablízku mužovu nemanželskou dceru. Reina se rozhodla, že bez dětí jí bude lépe, a odešla je utopit do moře.“

Edith potřásla hlavou. „A pak?“

„Zemřeli tam nakonec všichni. I s ní. Ale děti – svoje vnuky – našel na mořském dně Manannan a oživil je pomocí Kotlíku obnovy. Chtěl si nás nechat a vychovat, ale Fand s tím nesouhlasila. Proto nás vrátil našim otcům.“

„Nás,“ řekla nevěřícně, „takže ty si myslíš, že jsi vnuk boha. A narodil ses z trojčat, která měla každé jiného otce?“

„Ano.“

„A že tě tvoje matka jako mimino utopila v moři.“

„Ano.“

„A že tě tvůj děda zachránil tím... čím že?“

„Ponořil nás do Kotlíku obnovy. Tím jsme se stali nesmrtelnými. Chtěl, aby nám už nikdo nemohl ublížit. Můžeme být zraněni i na prahu smrti, ale vždycky se uzdravíme. Srdce nikdy nepřestane bít. Taky nestárneme.“

„Dobře. To mi stačí.“

Zamrkal. „Dobře?“

„Ano. Nevím, co jsi tím chtěl dokázat nebo prokázat... ale stačí mi to. Jestli to má být vtip, tak nechápu pointu.“

Dívali se na sebe. Edith se snažila najít v jeho očích jakýkoliv náznak toho, že žertuje.

„Není to vtip.“

Hlavu jí sevřela nesnesitelná bolest. „Vypni tu hudbu,“ požádala ho.

Udělal to. Ticho, které nastalo, bylo tak hlasité, až řinčelo. Díval se ale naprosto vážně a smutně.

„Vzal sis něco?“

Nechápavě se zamračil. „Jako co?“

„Jako drogy, Kierane.“

„Samozřejmě, že ne,“ ohradil se.

„Tak jsi blázen?“

„Nejsem.“

„Tohle přece není možné,“ rozhodila rukama. „Není to možné. Musíš přece chápat, jak šíleně to zní.“

„Já to chápu. Ale je to pravda.“

„Opravdu mi tvrdíš, že je ti skoro pět set let a nemůžeš umřít?“

„Ano.“

„Protože tě bůh moře jako mimino vykoupal v kotlíku.“

„Ano.“

„To je přece absurdní!“ rozkřikla se na něj.

„Já vím. Ví, jak to zní.“

„Jestli tomuhle opravdu věříš, tak jsi cvok. Absolutní magor.“ Zlobně seskočila z barové stoličky.

„Edith,“ natáhl se po ní a chytil ji za ruku.

„Žádné Edith!“ vytrhla se mu. „O co tu ve skutečnosti jde?“

„O pravdu. Copak nerozumíš –“

„Čemu nerozumím?“ přesekla větu v půli.

„Pokud spolu máme dál být, tak je tohle věc, kterou bys měla vědět.“

Hořce se zasmála. „Ty ses vážně pomátl.“

„Mohl jsem mlčet. Mohl jsem být zticha a jen si s tebou užívat. Ale já s tebou chci být. Se vším všudy. Nebylo by ti divné, že se neměním? Pravděpodobně nemůžu mít děti. Copak bych ti mohl lhát?“

Zavrtěla hlavou a v očích jí stály slzy. „Vždyť lžeš. Lhal jsi od začátku. Minimálně sám sobě, pokud...“